

••• CONTES PER A L'HOSPITAL •••

Lina

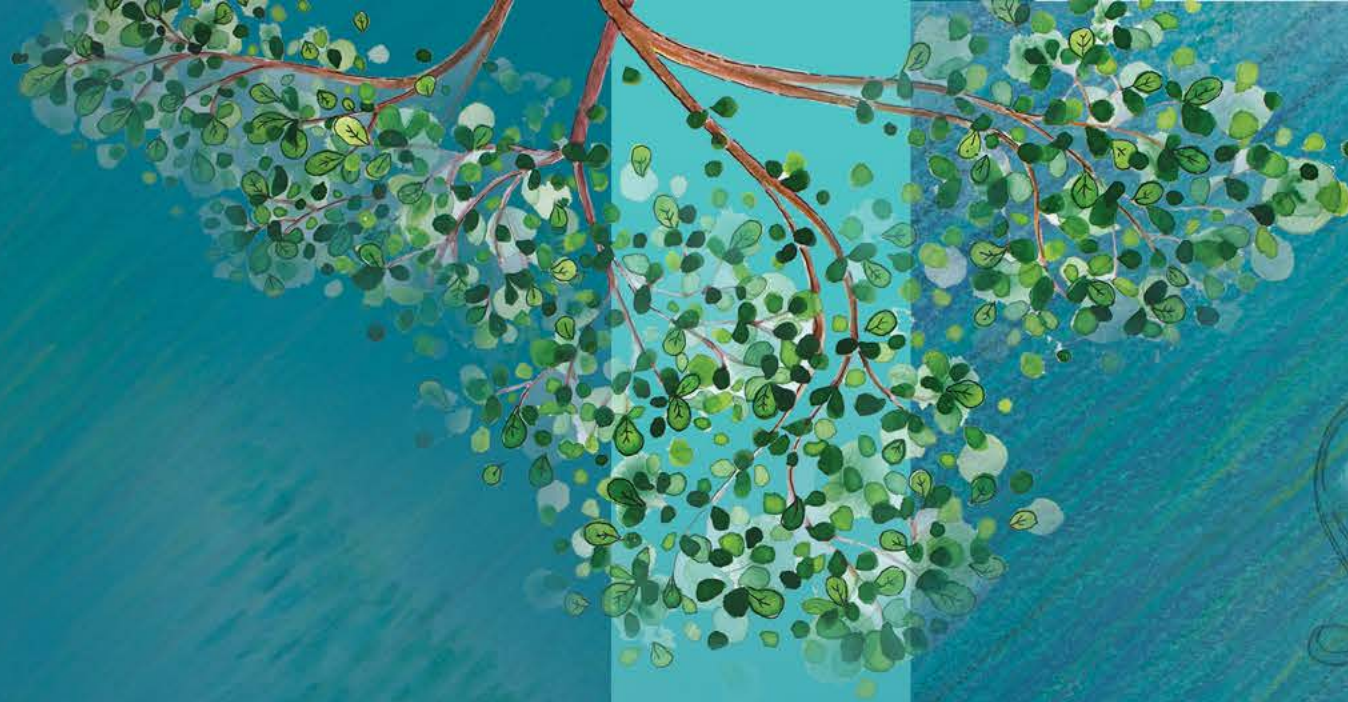
LA PETITA ORENETA

ARABAKO UNIBERTSITATE OSPITALEA
HOSPITAL UNIVERSITARIO ARABA

Text: Ana Mª García de Motiloa Gámiz

Il·lustracions: Patricia Nagashiro Vaca

Per a tots els nens i nenes que pateixen
una malaltia oncològica.

Primera edició Juny 2004.

Text: **Ana García de Motiloa Gámiz.**

Il·lustracions: **Patricia Nagashiro Vaca.**

Traducció: **M.Dolors Guasch i Ollé.**

Disseny gràfic: **Patricia Nagashiro Vaca**

RPI: VI - 98 - 14

Text: **Ana Mª García de Motiloa Gámiz**

Il·lustracions: **Patricia Nagashiro Vaca**

La Lina era una feliç oreneta que vivia
amb la seva família en un niu amb forma de tassa
que estava enganxada al ràfec d'una blanca casa.

El seu pare, el Rufino, era un gran funàmbul elegant i fi que feia acrobàcies sobre el fred filferro sense notar tan sols ni una sola rampa.

Sempre vestia amb una camisa blanca i una capa fosca que la lligava amb un llaç vermell sobre la seva gola.

La mare de la Lina, de nom Cristina, cantava en un cor de sis orenetes que sempre vestien de blanc i fosc amb força encert, igual que el Rufino, posant en l'aire els seus bells refilets.

La Lina tenia dos germans, la Carol i el Perico.
Tots tres es menjaven rics cuquets
que el pare i la mare posaven en els seus becs.
Així les plomes creixien i en passar els dies,
més grans lluien.

Però des d'un dilluns al vespre,
la Lina no li venia gens de gust menjar,
estava una mica pàl·lida,
tenia mal de cap i no deixava de estossegar.

El seu pare i la seva mare, molt preocupats, van volar amb ella cap al bosc on hi havia l'arbre savi que els va escoltar atentament, amb els ulls molt oberts i la boca ben tancada, per no perdre's res.

Després de pensar una estona, els va dir amb veu molt suau:

“Aneu a veure l'avet, que és un arbre que respecto molt. Al seu tronc il·luminat la Lina haurà d'entrar, per així poder saber on és la malaltia”.

Van donar les gràcies al savi i d'allà molt apressats volaren cap a l'aves, sempre arran d'una verda tanca perquè com diu el meu avi:

“Oreneta que vola prop del sol, anuncia pluja al cel”.

Una gota, dues, tres,
de sobte va començar a ploure i els animals del bosc van arrencar a córrer.

Fins i tot el Sol li va dir a la Lina que es volia amagar darrere d'un turó.

Mentrestant, per no mullar-se, les tres orenetes ja s'havien posat
les seves botes i les seves gavardines.

La Lina, el seu pare i la seva mare van arribar fins l'avet que els esperava amb el seu tronc buit i un gran barret per veure la Lina per dins i per fora.

A la Lina li feia por ficar-se al tronc buit però va obeir, va entrar ella soleta i així va ser valenta.

Sis cuques de llum amigues, allà l'esperaven
jugant al rotlle, al so d'un cant de grills
i formant un Sol amb la suau llum dels seus fanalets.

Així el tronc buit es va il·luminar
i la por de la Lina es va dissipar.
El seu pare i la seva mare a fora l'esperaven,
fins que va sortir.

A l'aves bo la Lina es va quedar sobre un blanc niu
amb el pare i la mare al seu voltant donant-li afecte i caliu.

A la Lina també, altres orenetes
la cuidaven amb cura i de tant en tant
li feien l'ullet.

Les fulles de l'abet una mica punxaven,
per traspasar un líquid màgic amb molt poder
doncs la malaltia podia fer desaparèixer.

A l'abet bo no li agradava gens fer mal a la Lina
i va posar un pinyó a prop, molt a prop del seu cor,
per on entraria el líquid màgic que tant corria.

Abans de l'alba, les plomes de la Lina, a poc a poc,
començaren a caure.

Llavors la Carlota, la bona marmota,
les plomes agafava per fer a la Lina un suau edredó
que l'hi posaria sobre la camisa de dormir.

Després d'uns dies de molt repòs,
altres orenetes van anar a buscar uns fruits vermells,
ja que els va dir el savi que curar podien una malaltia.

Només prendre'ls durant uns dies, la Lina va veure contenta
com les seves plomes amb força sortien.

A vibrant watercolor illustration of a landscape. In the upper left, a smiling sun with a face peeks over a green hill. A large, multi-colored rainbow arches across the sky, with its colors transitioning from red to purple. The landscape consists of rolling green hills with small red flowers scattered on the slopes. In the foreground, several blue birds with long tails are flying. On the right side, a tree with green leaves has three blue birds perched on its branches. The sky is a light blue with soft white clouds.

Passat ja un temps, va deixar de ploure
i de nou el Sol va tornar al turó
per donar a les orenetes la seva llum i color.

Va sortir l'arc de Sant Martí i va pintar colors
a tot el gran bosc, cobert de flors.

Des d'allí tots tres van anar a buscar el seu niu on
van quedar la Carol i el Perico,
germans de la Lina,
i sempre a la cura de la tia Regina.

Era Nadal i, a la llunyania, un arbre van veure brillar.

Aquest conte està dirigit, fonamentalment, als nens i nenes que pateixen una malaltia oncològica.

A través d'ell, podran identificar-se amb la Lina, l'oreneta protagonista, doncs ella també acudirà a l'arbre savi (metge) i l'avet (hospital). Així mateix entrarà en el tronc buit (ressonància), li col·locaran un pinyó (reservori) i prendrà uns fruits vermells (medicaments).

Totes aquestes metàfores podran ajudar el nen i la nena a posar paraules a les seves emocions.

Ana Mª García de Motiloa

